

БЕДНЯКЪ И ГОСТИЛНИЧАРЪ

Единъ беднякъ се разхождалъ изъ пазарището край една гостилница.

Въ гостилницата, на дълга печка, имало наслагани нѣколко голѣми тенджери, въ които врѣли различни госби.

Хубавата мнризма отъ госбитѣ подразнили глада на бедняка и нему се поискало да си хапне отъ тѣхъ. Но нѣмалъ пари, съ които да заплати яденето.

Той се спрѣлъ предъ тенжеритѣ, отъ които излизало пара, извадилъ отъ торбата парченце хлѣбъ, надвесилъ го надъ една отъ тенжеритѣ и го подържалъ надъ парата. Когато хлѣбътъ му омекналъ, той го изялъ и тръгналъ да си отива.

Гостилничарътъ го забеляз лъ и му извикалъ:

— Хей, побратиме, да си платишъ това, дето държа хлѣба надъ парата — това, тука е гостилница!

Бѣднякътъ се обърналъ къмъ гостилничаря и му казалъ:

— Парата, наистина, е твоя, но тя за нищо не ти е потрѣбна. Азъ съмъ беденъ човѣкъ, нѣмамъ пари да си купя госба, затова подържахъ коравия си хлѣбъ само надъ парата. Азъ не съмъ те оцетилъ съ нищо.

Гостилничарътъ, упоритъ и неразбранъ човѣкъ настоявалъ бедняка да му плати и захваналъ да му се кара.